

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพรตพิทยพยัต
ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมกับการสอนแบบปกติ

A comparison of the learning achievement in Dramatic Arts on Thai Drama
of Mathayomsuksa 1 students of Protpittayapayat school with the use of
Supplementary reading books and Traditional Teaching

วราทิพย์ ศรีอ่ำอ่วม¹, สิริพัชร์ เจษฎาวิโรจน์²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และ (2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมกับการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพรตพิทยพยัต กรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้องเรียน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) ด้วยวิธีจับฉลาก แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม ได้แก่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 จำนวนนักเรียน 40 คน กลุ่มควบคุม สอนโดยใช้การสอนแบบปกติ ได้แก่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 จำนวนนักเรียน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ (1) หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (2) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย (3) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบปกติ (4) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ ที่มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94 ใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบ ค่า t (t-test independent)

ผลการวิจัยพบว่า (1) หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.25/80.90 (2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : หนังสืออ่านเพิ่มเติม การสอนแบบปกติ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

E-mail : varnsri2535@gmail.com เบอร์โทรศัพท์ 091-7393987

² รองศาสตราจารย์ ดร.ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Abstract

The purposes of this research were (1) To create and find out the efficiency of supplementary reading books about of Dramatic Arts on Thai Drama of Mathayomsuksa 1 students according to the criteria of 80/80. (2) To compare the learning achievement in Dramatic Arts on Thai Drama of Mathayomsuksa 1 students with the use of supplementary reading books and traditional teaching. The target population used in the research was three classes chosen from Mathayomsuksa 1 of Protpittayapayat School, Bangkok. In addition, a simple random sampling method was used with two classes which are divided into (1) A group of forty students from Mathayomsuksa 1/3 were with the use of supplementary reading books, (2) A group of forty students from Mathayomsuksa 1/5 were with the use of traditional teaching. The Research Instrument Are (1) supplementary reading books “Dramatic Arts on Thai Drama” for Mathayomsuksa 1 students (2) A lesson plan for students with the use of supplementary reading books “Dramatic Arts on Thai Drama” (3) A lesson plan for students with the use of traditional teaching (4) The test includes 30 questions with an expected result of 0.94 using Randomized Control Group Pretest and Posttest Design/ Furthermore, the data is then analyzed by the percentage, the Mean, the Standard deviation and the t-test independent.

The research found that (1) The supplementary reading books “Dramatic Arts on Thai Drama of Mathayomsuksa 1 students created by the researcher has the effectiveness 80.25/80.90 according to the criteria (2) Learning Achievement of Mathayomsuksa 1 students with the use of supplementary reading books for “Dramatic Arts on Thai Drama” revealed that reading by using supplementary reading books helps students to improve their learning skills, which were higher than learning by using traditional teaching with a statistical significance at the level of .05 according to the hypothesis.

Keywords : Supplementary Reading Books Traditional Teaching Learning Achievement

ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย

ประเทศไทยเป็นชาติที่มีศิลปะการแสดงที่หลากหลาย ทั้งในระดับชุมชน สังคม และในราชสำนัก ซึ่งศิลปะการแสดงเหล่านี้ แสดงถึงวัฒนธรรมที่มีคุณค่า และแสดงความเป็นไทยที่แฝงไว้ซึ่งภูมิปัญญาที่มีใช้แต่ความงามเพียงอย่างเดียว แต่เป็นศิลปวัฒนธรรมที่ชี้ให้เห็นว่าสามารถเป็นประโยชน์แก่การศึกษาให้กับคนรุ่นหลังได้ (วิมลศรี อุปรมย์, 2555:7) ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของ มหาวิทยาลัยศิลปากร ณ วังท่าพระ วันที่ 12 ตุลาคม 2509 ว่า การศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรม เป็นการศึกษาที่สำคัญและควรจะดำเนินควบคู่กันไปกับการศึกษา เพราะความเจริญของบุคคล ตลอดจนถึงความเจริญของประเทศและของโลกส่วนรวมด้วยนั้น มีทั้งทางวัตถุและจิตใจ

วิชานาฏศิลป์ ของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกระทรวงศึกษาธิการ นาฏศิลป์ เป็นสาระหนึ่งที่มีความสำคัญ มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจสติปัญญา อารมณ์และสังคม มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ในการจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ระดับมัธยมศึกษา คำว่านาฏศิลป์ จะหมายถึง การเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเพื่อตอบสนองส่วนต่าง ๆ ของจังหวะและเสียงดนตรีที่ผู้เรียนได้ยินได้ฟัง และ

เป็นการแสดงท่าทางและบทบาทสมมติประกอบเพลงต่าง ๆ ทำจังหวะด้วยเครื่องประกอบจังหวะง่าย เพื่อให้สามารถนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ กระบวนการศึกษาโดยกรมวิชาการได้กำหนด หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 สารระและมาตรฐานการเรียนรู้ สารระที่ 3 มาตรฐานที่ ศ 3.1 ที่ระบุไว้ว่า “เข้าใจและแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน” และศ 3.2 ที่ระบุไว้ว่า “เข้าใจถึงความสัมพันธ์ของนาฏศิลป์ วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ ตระหนักถึงคุณค่าของนาฏศิลป์ ภูมิปัญญาไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่น และสากล” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ในวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ที่เป็นในเรื่องของภาคทฤษฎีความรู้นั้น เป็นสิ่งจำเป็นที่ควรศึกษาและอนุรักษ์สืบทอดวัฒนธรรมไทยไว้ จึงจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ในปัจจุบัน โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ จะต้องคำนึงถึงกระบวนการพัฒนาผู้เรียน และผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนเป็นหลัก ครูผู้สอนมีหน้าที่สำคัญในการเป็นผู้อำนวยความสะดวกและเป็นผู้แนะนำ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องความเป็นมาของละครไทย ลักษณะการแสดง รวมถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ของละครไทยในนาฏศิลป์ตั้งแต่อดีต จนถึงปัจจุบัน และพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีความสามารถอย่างเต็มตามศักยภาพ และซาบซึ้งในความเป็นไทย

การศึกษาของไทยในปัจจุบัน ได้มีการพัฒนาประสิทธิภาพทางการเรียนรู้ ซึ่งมีการพัฒนาสื่อการเรียนรู้อย่างรวดเร็วในยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งรูปแบบของสื่อการเรียนรู้ที่เปลี่ยนไปในลักษณะการหาความรู้เพิ่มเติม ที่มีความสะดวก รวดเร็ว แต่ด้วยสื่อเทคโนโลยีในปัจจุบัน มีข้อจำกัดหลายอย่าง และในสภาพสังคมที่แตกต่างกันพบว่าการแสวงหาความรู้ที่แท้จริงนั้น หนังสือยังคงเป็นสื่อที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม เพราะหนังสือเป็นเครื่องมือที่สามารถหาอ่านได้ทั่วไป สะดวก ราคาถูกกว่าสื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่ อีกทั้งสื่อเหล่านั้นยังไม่สามารถทดแทนหนังสือได้หมด (เรีนฤทัย สัจจพันธุ์, 2544: 21) หนังสือจึงเป็นเครื่องมือที่สามารถหาอ่านได้ง่าย สะดวก ราคาถูกกว่าสื่อเทคโนโลยีในปัจจุบันและช่วยเสริมสร้างสติปัญญา อีกทั้งช่วยส่งเสริมในเรื่องรักการอ่าน เสริมสร้างความรู้เพิ่มเติม เสริมสร้างประสบการณ์ที่นอกเหนือจากในบทเรียน มีความเหมาะสมกับวัย สามารถให้ความเพลิดเพลินและใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

จากความเป็นมาและสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูผู้สอน รายวิชานาฏศิลป์ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสนใจที่จะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีลักษณะสำคัญ ดังนี้ 1) ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง 2) ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก 3) ครูทำหน้าที่กระตุ้นนักเรียนให้เกิดความอยากเรียนรู้ 4) การแก้ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 5)ปลูกฝังให้นักเรียนเกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของนาฏศิลป์ โดยผู้วิจัยคาดหวังว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมจะสามารถแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนในการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สารระนาฏศิลป์ที่เป็นในภาคทฤษฎี เรื่อง ละครไทย ซึ่งขณะนี้มีการเรียนที่ต่ำกว่าเกณฑ์ ให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมกับการสอนแบบปกติ

สมมติฐานของการวิจัย

1. หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม สูงกว่าการสอนแบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนที่ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพรตพิทยพยัต ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 3 ห้องเรียน รวม 122 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพรตพิทยพยัต ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องละ 40 คน แบ่งเป็น กลุ่มทดลองที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม และกลุ่มควบคุมที่สอนโดยวิธีการสอนแบบปกติ โดยใช้วิธีการจับฉลากห้องเรียนในการสุ่ม ดังนี้

- สุ่มครั้งที่ 1 เป็นกลุ่มทดลอง ได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 โรงเรียนพรตพิทยพยัต จำนวน 40 คน ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย
- สุ่มครั้งที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุม ได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 โรงเรียนพรตพิทยพยัต จำนวน 40 คน ที่สอนโดยวิธีการสอนแบบปกติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัยในครั้งนี้ มีดังนี้

1. หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 เล่ม ได้แก่
 - เล่มที่ 1 เรื่อง ละครชาตรี
 - เล่มที่ 2 เรื่อง ละครนอก
 - เล่มที่ 3 เรื่อง ละครใน
 - เล่มที่ 4 เรื่อง ละครตีกตาบรรพ์
 - เล่มที่ 5 เรื่อง ละครพันทาง
 - เล่มที่ 6 เรื่อง ละครเสภา
 - เล่มที่ 7 เรื่อง ละครร้อง
 - เล่มที่ 8 เรื่อง ละครพูด
2. แผนการจัดการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 2 แบบคือ
 - 2.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ รวม 8 ชั่วโมง ได้แก่
 - แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ละครชาตรี
 - แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ละครนอก
 - แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ละครใน
 - แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง ละครตีกตาบรรพ์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง ละครพันทาง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง ละครเสภา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง ละครร้อง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง ละครพูด

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ รวม 8 ชั่วโมง ได้แก่

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ละครชาตรี

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ละครนอก

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ละครใน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง ละครตีก๋ออำมรินทร์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง ละครพันทาง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง ละครเสภา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง ละครร้อง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง ละครพูด

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม กับการสอนแบบปกติ เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวน 30 ข้อ แล้วนำผลการทดสอบมาหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยจะคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20 - 0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.20 - 1.00 แล้วนำไปหาค่าความเชื่อมั่นแบบทดสอบทั้งฉบับตามวิธีคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson Method) โดยใช้สูตร KR-20 พบว่า ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบมีค่าเท่ากับ 0.94 หมายความว่า แบบทดสอบฉบับนี้มีค่าความเชื่อมั่นสูง

ขั้นตอนดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของหนังสืออ่านเพิ่มเติม แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)
2. วิเคราะห์ความถูกต้องเหมาะสมของหนังสืออ่านเพิ่มเติม แผนการจัดการเรียนรู้โดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. วิเคราะห์การหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 โดยใช้อัตราค่าเฉลี่ยและร้อยละ ระหว่างคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน (E_1) และแบบทดสอบหลังเรียน (E_2)
4. วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ โดยใช้ t-test Independent Samples

ผลการวิจัย

1. การหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ละครไทย

การหา ประสิทธิภาพ	จำนวน นักเรียน	แบบทดสอบระหว่างเรียน(E1) (40 คะแนน)		แบบทดสอบหลังเรียน(E2) (20 คะแนน)	
		คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ
กลุ่มย่อย	9	28.11	70.28	21.67	72.23
ภาคสนาม	30	32.10	80.25	24.27	80.90

จากตารางที่ 1 การหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ละครไทย ทดลองแบบรายบุคคล ได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 69.18/70.00 ทดลองแบบกลุ่มย่อย ได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 70.28/72.23 และเมื่อนำไปทดลองแบบภาคสนาม ได้ประสิทธิภาพ เท่ากับ 80.25/80.90 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 80/80 ดังนั้น จึงถือว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ละครไทย เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. ผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีดังนี้

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	n	\bar{X}	SD	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	40	18.42	2.14		
กลุ่มควบคุม	40	15.10	2.17	10.169	0.000

จากตารางที่ 2 พบว่าผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมซึ่งใช้วิธีการสอนแบบปกติ และกลุ่มทดลองซึ่งใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม ไม่มีความแตกต่างกัน

3. ผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์หลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีดังนี้

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์หลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	SD	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	40	25.20	1.96		
กลุ่มควบคุม	40	20.10	1.95	13.914	0.000

*p < .05

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง ละครไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ เรื่องละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพรตพิทยพยัต ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมกับการสอนแบบปกติ สรุปได้ดังนี้

1. หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมี ประสิทธิภาพเท่ากับ 80.25/80.90

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพรตพิทยพยัต ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม กับการสอนแบบปกติ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ด้านประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.25/80.90 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเป็นผล เนื่องจาก หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมตามรูปแบบการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเนื้อหาของเรื่อง จะต้องสอดคล้องกับตัวชี้วัด และจุดประสงค์การเรียนรู้ มีภาพประกอบที่สวยงามและสอดคล้องกับเนื้อหา สามารถสร้างความสนใจให้กับนักเรียนที่ได้อ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติมในระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามกระบวนการ ทดลองใช้เครื่องมือหรือในขณะดำเนินการจัดการเรียนรู้ในสภาพจริงสอดคล้องกับลักษณะหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ดีของ จินตนา ไบกาซูยี (2542: 28-30) ซึ่งในเนื้อหาหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ดำเนินการสร้างตามวิธีการอย่างเป็นระบบ ผ่านการกลั่นกรองตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน และผ่านขั้นตอนการหาประสิทธิภาพเพื่อหาข้อบกพร่องของหนังสืออ่านเพิ่มเติม และปรับปรุงการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน รวมถึงเนื้อหาของหนังสือที่ให้น่าสนใจและน่าติดตาม รูปเล่มของหนังสือมีขนาดที่เหมาะสม สามารถถ่ายทอดให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการแสดงละครไทย สามารถศึกษาค้นคว้าหาความรู้ได้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ อมรรัตน์ ทรัพย์ดี (2552:54) ที่ได้พัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง วังนารายณ์ราชนิเวศน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี ผลการวิจัยพบว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง วังนารายณ์ราชนิเวศน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 82.84/83.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 ทั้งนี้เป็นผลเนื่องจากเนื้อหาของหนังสืออ่านเพิ่มเติม ส่งเสริมให้นักเรียนได้รู้จักการเรียนรู้ด้วยตนเอง รู้จักรักการอ่าน และได้ความรู้ในท้องถิ่น โดยผ่านการพิจารณาความเหมาะสมสอดคล้องของรูปเล่ม เนื้อหาองค์ประกอบต่าง ๆ จากผู้เชี่ยวชาญอยู่ในระดับดีมาก

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 80.25/80.90 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 และมีความเหมาะสมในการนำไปใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอน

2. ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมกับการสอนแบบปกติ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม สูงกว่านักเรียนที่สอนด้วยการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชา นาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย มีความน่าสนใจที่ทำให้ผู้เรียนมีความอยากเรียนรู่มากขึ้น โดยผู้วิจัยได้สร้างตามความเหมาะสมกับผู้เรียน และครอบคลุมเนื้อหาในเรื่องประวัติความเป็นมา ประเภทของ ละครไทย ยุคสมัยของละครไทย ลักษณะการแสดง รูปแบบการแสดง เนื้อเรื่องที่นิยมแสดง รวมถึงการแต่งกายและ

เครื่องดนตรี ที่มีการใช้ภาพประกอบกับเนื้อหา เพื่อดึงดูดความสนใจ และปลูกฝังให้เห็นคุณค่าของการแสดงละครไทย และการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทยอีกด้วย

จึงส่งผลให้นักเรียนที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม มีระดับผลการเรียนสูงกว่านักเรียนที่สอนด้วยการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมตามผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ ได้ผ่านการหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ที่กำหนดไว้คือ 80/80 ผู้วิจัยได้ทำการแก้ไขปรับปรุง เช่น ขนาดตัวหนังสือให้เหมาะสมกับวัย รูปภาพประกอบให้น่าดึงดูดสอดคล้องกับเนื้อเรื่องให้ความรู้ที่เหมาะสมกับวัย เนื้อเรื่องสามารถถ่ายทอดให้นักเรียนเข้าใจละครไทย ตระหนักถึงความสำคัญในแต่ละชุดของการแสดง ที่มีทั้งประวัติความเป็นมา รูปแบบการแสดง ลักษณะการแสดง เป็นต้น จึงส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ถวัลย์ มาศจรัส และพรพต เจนสุวรรณ (2551 : 42) ได้ให้ความหมายของหนังสืออ่านเพิ่มเติมไว้ว่า เป็นหนังสือที่มีสาระอิงหลักสูตรสำหรับให้นักเรียนอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ตามความเหมาะสมของวัย ความสามารถในการอ่านของบุคคล และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วัฒนจินต์ ทองเกลียวทวี (2556) ที่ได้พัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ของดีเมืองสวรรคบุรี เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ของดีเมืองสวรรคบุรี หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เพราะการเรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมนั้นมีความหลากหลาย จึงทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

จากเหตุผลดังกล่าว เป็นข้อสนับสนุนได้ว่า นักเรียนที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย มีระดับผลการเรียนสูงกว่านักเรียนที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะ

1. ครูผู้สอนหรือผู้ที่สนใจจะนำหนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไปใช้ ควรศึกษาเกี่ยวกับ คำชี้แจง จุดประสงค์ เนื้อหา และรายละเอียดให้เข้าใจเสียก่อนเพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพราะการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่องราบรื่น จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย สูงขึ้น
2. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามกระบวนการที่วางแผนไว้ โดยครูผู้สอนต้องมีบทบาทในการอำนวยความสะดวกและสนับสนุนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้
3. การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม ผู้วิจัยจะต้องศึกษาข้อมูลที่จะนำไปสร้างหนังสือ และทำการเรียบเรียงข้อมูลอย่างเป็นระบบ ออกแบบให้มีความน่าสนใจและสอดคล้องกับเนื้อหาเพื่อดึงดูดและสร้างความสนใจในการเรียนรู้แก่ผู้เรียนมากยิ่งขึ้น
4. ครูควรดูแลให้ความช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ให้คำแนะนำนักเรียนเมื่อเกิดปัญหา และเสริมแรงคอยกระตุ้นให้กำลังใจ ในขณะที่นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2538). **การจัดทำหนังสือเสริมประสบการณ์**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551** กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- จินตนา ไบกาชูยี. (2542). **หลักเกณฑ์ในการจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมในเอกสารประกอบการประชุมการจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม**. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ.
- ถวัลย์ มาศจรัส และพรพรด เจนสุวรรณ. (2551). **นวัตกรรมการศึกษา ชุด การทุนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้“การทุนส่งเสริมการเรียนรู้”**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : ธารอักษร.
- รินฤทัย สัจจพันธุ์. (2544). **ศาสตร์และศิลป์แห่งวรรณคดี**. กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น.
- วัฒน์ ทองเกลียวทวิ. (2556). **การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ของดีเมืองสวรรคบุรี เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์, หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
- วิมลศรี อุปรมย์. (2555). **นาฏกรรมและการละคร**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนันท์ สินธพานนท์. (2553). **นวัตกรรมการเรียนการสอน คุณภาพของเยาวชน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด 9119 เทคนิควิธีคิด.
- อมรรัตน์ ทรัพย์ดี. (2552). **การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง วังนารายณ์ราชินีเวศน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**. สารนิพนธ์, หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.